ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΡΩΜΗΟΥ

Τὸ περιστατικό, ποὺ θὰ διηγηθοῦμε παρακάτω, συνέβη στὴν Ἑλλάδα πρὸ τριακονταετίας.

Μέσα σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Πελοποννήσου, ἐταξείδευαν ἀπὸ τὴν Πάτρα γιὰ τὴν Ἀθήνα ἕνας Ἕλληνας καὶ μερικοὶ Γερμανοὶ ἑλληνομαθεῖς, ποὺ εἶχαν ἔρθει νὰ ἐπισκεφθοῦν τὶς ἀρχαιότητές μας.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ συμπατριώτης μας ἀκούμπησε τὸν ἀγκῶνα του στὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ, ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν καρδιά του κι' ἄρχισε νὰ βγάζῃ διάτορους καὶ παρατεταμένους ἤχους.

Οἱ ξένοι κυτταχτῆκαν ἀμέσως μὲ ἀπορία καὶ σὲ λίγο, ἕνας ἀπ' αὐτούς, παρουσίασε στὸν κρανγάζοντα κύριο μιὰ μποτίλια μὲ κονιάκ, γιὰ νὰ πιῇ. Ἐκεῖνος ἐδέχτηκε πρόθυμα τὴν προσφορὰ καὶ δρόσισε τὸ λαρύγγι του.

— Ἔ, πῶς πᾶτε ; Αἰσθάνεσθε καλύτερα τώρα τὸν ἑαυτό σας ; τὸν ἐρώτησε ὁ ξένος.

— Τί λέτε ; Ἐγὼ εἶμαι θαυμάσια....

— Μὰ πρὸ ὀλίγου εἴχατε πόνους....

— Πόνους ! ἐκραύγασε ἐκεῖνος μὲ κατάπληξι.

— Βέβαια ! Γιατὶ λοιπὸν ἐφωνάζατε ἔτσι ;

— Τί λὲς ἐκεῖ, χριστιανέ μου ; Ἐφώναζα ἢ τραγουδοῦσα ;....

Καταλαβαίνετε τί εἶχε συμβῆ ; Οἱ ξένοι εἶχαν νομίσει, ὅτι τὸ τραγοῦδι τοῦ μουσικοτραφοῦς Ἕλληνος προερχόταν ἀπὸ.... κοιλόπονο !

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ὁ Ἐδμόνδος Ροστὰν

(Σκίτσο τοῦ περιφήμου γελοιογράφου Σέμ).

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΟΣ... ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, κάποιος κύριος περνοῦσε κατὰ τὸ σουρούπωμα ἀπὸ ἕναν ἀπόκεντρο δρόμο τῆς Μαδρίτης, ὅταν ἔξαφνα τρεῖς ἄγνωστοι παρουσιάστηκαν μπροστά του καὶ τοῦ ζήτησαν, μὲ ἐπιτακτικὸ τόνο, τὸ πορτοφόλι του. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸς τοὺς ἀπάντησε, ὅτι δὲν εἶχε χρήματα μαζύ του, οἱ τρεῖς ἄγνωστοι τοῦ πῆραν τὸ καινούργιο πανωφόρι του καὶ ἔφυγαν ἀμέσως.

Ὕστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά, ἐνῶ τὸ θῦμα προχωροῦσε πρὸς τὸ σπίτι του, ἱκανοποιημένο ποὺ τὴ γλύτωσε τόσο φτηνά, εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς λωποδύτας καὶ νὰ τοῦ δίνῃ ἕνα χαρτί, λέγοντάς του μὲ τὴ μεγαλείτερη εὐγένεια :

— Συγχωρῆστε μας, κύριε, γιὰ τὴν ἄτιμη πρᾶξι μας, στὴν ὁποία μᾶς ἔφερε ἡ ἀνάγκη. Τὸ πανωφόρι σας τὸ ἀφήσαμε ἐνέχυρο γιὰ 150 φράγκα καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου. Καλὴ νύχτα σας !

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ κύριος πῆγε πράγματι στὸ ἐνεχυροδανειστήριο, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἐπανωφόρι του. Ἐκεῖ πληροφορήθηκε, ὅτι οἱ ἄγνωστοι λωποδύτες, ἂν καὶ τοὺς ἔδιναν 400 φράγκα γιὰ τὸ ἐπανωφόρι τους, περιωρίστηκαν νὰ πάρουν μόνο 150, λέγοντες ὅτι τὸ ποσὸν αὐτὸ τοὺς ἔφτανε γιὰ νὰ δειπνήσουν κ' οἱ τρεῖς τους.

τὸ χέρι μέσα στὴν κρυψῶνα καὶ ἅρπαξε τὸ μαντῆλι μὲ τὸ κομπόδεμα. Ξανάβαλε ὕστερα στὴ θέσι του τὸ ἅγιο εἰκόνισμα, κατέβηκε μὲ δυσκολία ἀτ' τὴν καρέκλα καὶ τράβηξε παραπατῶντας γιὰ τὸ κρεββάτι του.

Μὰ μόλις ἔφτασε στὴ μέση τοῦ δωματίου, τὰ γόνατά του λύγισαν πρόλαβε ὡστόσο καὶ πιάστηκε ἀπὸ μιὰ καρέκλα καὶ σύρθηκε ὥς τὸ κρεββάτι. Ἐκεῖ χρειάστηκε πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ χωθῇ κάτω ἀπὸ τὸ πάπλωμα. Τὸ κατώρθωσε ὡστόσο κ' αὐτὸ καὶ περίμενε ἄλλα δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὥς ποὺ νὰ γαληνέψῃ κάπως ἡ καρδιά του, ποὺ χτυποῦσε τρομαχτικά.

Τότε πειὰ ἔλυσε τὸ κομπόδεμα καὶ μέτρησε, κρυμένα μέσα ἐκεῖ, δέκα χρυσᾶ ναπολεόνια. Δέκα χρυσᾶ ναπολεόνια ! Ἄ, τὴν κλέφτρα τὴ γυναίκα του !.... Τὰ χάϊδεψε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του, χαμογελῶντας σιωπηλά, καὶ ἔπειτα....

Ἔπειτα.... Ἕνα-ἕνα, μὲ τὴ σειρά, καὶ τὰ δέκα ναπολεόνια, σὰν καραμέλλες, σὰν χάπια, ὁ μπάρμπα Ζαχοῦς τὰ κατάπιε !....

Ἄ !.... Ἐπὶ τέλους !.... Τὴν εἶχε ἐκδικηθῆ τὴν κλέφτρα !....

Ὅταν ὁ παπᾶς ἔφτασε σὲ λίγο, μαζὺ μὲ τὴ γυναίκα του, τὸν βρῆκε ἀναίσθητο, μισοπεθαμένο. Μὰ ἡ καρδιά του χτυποῦσε ἀκόμα, καὶ ὁ παπᾶς τοῦ ἔβαλε στὸ στόμα τὴ Θεία μετάληψι....

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ἡ Φλέβες τῆς Ἀττικῆς.

Στὰ δυτικὰ παράλια τῆς Ἀττικῆς, καὶ μάλιστα ἀπέναντι τῶν ἁλυκῶν, ὑπάρχει ἕνα ἔρημο νησάκι, ποὺ ἄλλοτε λεγότανε Φυγία, ἔπειτα Ἐλεοῦσα, κατόπιν Φαλκοῦδι καὶ τώρα εἶνε γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα Φλέβες.

Στὸ νησάκι αὐτὸ πήγαιναν ἄλλοτε τσοπάνηδες καὶ βοσκοῦσανε τὰ πρόβατά τους.

Τὸ ὄνομα λοιπὸν Φλέβες δὲν δόθηκε ἔτσι ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε στὸ νησί. Συνέβη σχετικῶς κάποιο περιστατικό, ποὺ ἔκαμε καὶ αὐτοὺς τοὺς τσοπάνηδες νὰ φοβηθοῦν καὶ νὰ φύγουν.

Σὲ πολὺ παλιὰ ἐποχή, λέει ὁ θρῦλος, ἕνα πλοῖο περνοῦσε κοντὰ στὸ νησὶ αὐτό, ὅταν ἔξαφνα ἔπιασε δυνατὸς ἀέρας, τὸ πέταξε ἔξω στοὺς βράχους καὶ τὸ τσάκισε. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς ναῦτες κατώρθωσαν νὰ σωθοῦν, μέσα σὲ μιὰ σπηλιὰ τοῦ νησιοῦ.

Ἦταν χειμῶνας δυνατὸς καὶ κανένα πλοῖο δὲν φαινότανε στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ καὶ ἂν περνοῦσε κανένα πλοῖο, δὲν θᾶπιανε στὶς Φλέβες. Ἔτσι οἱ τρεῖς ναῦτες ἔμειναν χωρὶς τρόφιμα.

Πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες καὶ στὸ τέλος οἱ ναῦτες ἀναγκάστηκαν νὰ φᾶνε ὅ,τι χορταρικὸ φύτρωνε ἀπάνω στὸ ξερονῆσι.

Τέλος, ἀπὸ τὴν πεῖνα, τὸ κρύο καὶ τὴν δυστυχία, ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἀρρώστησε καὶ οἱ ἄλλοι δυὸ τυφλωμένοι ὅπως ἦσαν ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἀποφάσισαν νὰ τὸν φᾶνε, γιὰ νὰ ζήσουν ὥς νὰ φανῇ κανένο πλοῖο στὴ θάλασσα. Ἔτσι κ' ἔγινε.

Ἀλλὰ ἡ ἡμέρες περνοῦσαν καὶ πλοῖο δὲν φαινότανε. Ἔξαφνα πέθανε κι' ὁ ἄλλος ὁ ναύτης ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὶς στερήσεις.

Τὸν ἔφαγε κι' αὐτὸν ὁ τρίτος ναυαγὸς κ' ἔτσι κατώρθωσε νὰ ζήσῃ ἀκόμα κάμποσο καιρό, ἀλλὰ στὸ τέλος πέθανε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Ἀπὸ τότε, ὅταν τὴν ἄνοιξι, πηγαίναν τσοπάνηδες στὸ νησὶ αὐτό, γιὰ νὰ βοσκήσουν τὰ κοπάδια τους, ἀκούγανε μέσα ἀπὸ τὴ γῆ φωνὲς καὶ τὰ πρόβατά τους ἐτρόμαζαν καὶ ψοφούσανε ἀμέσως.

Τὶς φωνὲς αὐτὲς οἱ βοσκοὶ τὶς ἀπέδιδαν στοὺς τρεῖς πεθαμένους ναῦτες, τῶν ὁποίων ἡ ψυχὲς γύριζαν νηστικές, μούγκριζαν, ἔπνιγαν καὶ βύζαιναν ἀπὸ τὸ αἷμα τὰ προβάτων, γιὰ νὰ χορτάσουν ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας πέθαναν.

Καὶ ἀπὸ τότε κανεὶς πειὰ τσοπᾶνος δὲν ξαναπάτησε στὸ νησὶ αὐτὸ γιὰ νὰ βοσκήσῃ τὰ κοπάδια του.

Ἀλλὰ οὔτε καὶ ψαρᾶς πήγαινε γιὰ νὰ ψαρέψῃ, γιατὶ κι' αὐτοὶ ἔλεγαν ὅτι ἀκοῦνε τὶς φωνὲς τῶν πεθαμένων, ποὺ βγαίνουνε «ἀπὸ τὴ γῆ στὶς Φλέβες» !....

Τὸ Κλαψοποῦλι

Ἂν κανένας περάσῃ νύχτα ἀπὸ τὸ χωριὸ Δαμαλᾶ τῆς Ἀργολίδος, θ' ἀκούσῃ μέσα στὴν ἐρημιὰ μονότονες θλιβερὲς φωνές, ποὺ ἀντηχοῦν σ' ὅλη τὴν ἔκτασι τοῦ δάσους καὶ ταράζουν τῆς νύχτας τὴ γαλήνη.

Τὶς φωνὲς αὐτὲς τὶς βγάζει ἕνα εἶδος πουλιοῦ τῆς νύχτας, ποὺ τὸ λένε «Κλαψοποῦλι».

Τὸ «Κλαψοποῦλι» ἦταν ἄλλοτε ἄνθρωπος καὶ τὸν λέγανε Θανάση. Ὁ Θανάσης ἦταν καλὸς τσοπάνος καὶ φημιζότανε ὡς τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Δαμαλᾶ. Ὅλοι ὅσοι εἶχανε κορίτσι γιὰ γάμο, φιλοδοξοῦσαν νὰ τὸν κάμουνε γαμπρό, καὶ μακάριζαν τὴ γυναίκα ποὺ θὰ ἔπαιρνε, γιατὶ ὁ Θανάσης, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦτανε λεβέντης, ἦτανε καὶ πλούσιος.

Μ' ὅλα ὅμως αὐτά, ὁ Θανάσης ἀρνιότανε ὅλα τὰ συνοικέσια ποὺ τοῦ προτείνανε, γιατὶ ἀγαποῦσε μιὰ φτωχή, ἀλλὰ πολὺ ὤμορφη χωριατοπούλα, τὴν ὁποία, ἐπὶ τέλους, στεφανώθηκε.

Ἡ μάνα του πῆγε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ κακό της, μόλις τὸ ἔμαθε αὐτό. Ἀκοῦς ν' ἀπορρίψῃ πλούσια συνοικέσια, γιὰ νὰ πάρῃ μιὰ φτωχειά χωρὶς πουκάμισο ! Ὀρκίστηκε λοιπὸν νὰ ξεκάνῃ τὴ νύφη καὶ μιὰ μέρα ποὺ ὁ Θανάσης ἔλειπε στὶς στάνες του, τρέχει ἀναμαλλιασμένη τάχα, καὶ κατατρομαγμένη καὶ τοῦ λέει πὼς ἡ Μαρία τοῦ ἀπίστησε μ' ἕνα συχωριανό του.

Τρέχει ἀγριεμμένος ὁ Θανάσης στὸ σπίτι του, καὶ χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ ἰδῇ τί ἔγινε, ρίχνεται καὶ σκοτώνει τὴ γυναίκα του....

Μὰ ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὴ γυναίκα του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ πειὰ χωρὶς αὐτήν, πῆρε τὰ βουνά, φωνάζοντας καὶ σκούζοντας. Ὅταν μάλιστα ἔμαθε ὅτι ἡ φτωχὴ Μαρία ἦτανε ἀθῶα, τότε ἡ λύπη του δὲν εἶχε ὅρια. Γύριζε τὶς νύχτες μέσα στοὺς κάμπους κ' ἔκλαιγε, ζητῶντας τὴ γυναίκα του. Κι' ἕνα βράδυ τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ ἀνοίγουνε οἱ οὐρανοί, κι' ὅποιος προφτάσῃ νὰ ζητήσῃ κάτι, τοῦ τὸ δίνει ὁ Θεός, ὁ Θανάσης ζήτησε ἀτ' τὸ Θεὸ νὰ τὸν μεταμορφώσῃ σὲ πουλί. Κι' ἀπὸ τότε ὁ Θανάσης, σὲ «Κλαψοποῦλι» μεταμορφωμένος, βγαίνει τὴ νύχτα καὶ κλαίει γιὰ τὴν ἀδικοσκοτωμένη γυναίκα του.